Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 36

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, δεύτερον καμάκι ἐξεσφενδονίσθη ἀπὸ τὴν λέμβον τοῦ κ. Ἐρτώ.

Τὴν φορὰν αὐτήν, ὀλίγον σχοινὶ ἠναγκάσθησαν νὰ κ α λ ο υ μ ά ρ ο υ ν. Αἱ ἄλλαι φαλαινίδες ἐκλησίασαν, μὲ προσοχὴν ἐννοεῖται, διὰ νὰ μὴ τὰς κτυπήσῃ ἡ πληγωμένη φάλαινα μὲ τὴν οὐράν της. Μόλις δὲ τὴν ἐτραυμάτισαν μὲ τὴν λόγχην καὶ μὲ τὸ τσαπί, τὸ κῆτος ἔβγαλεν ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς του κόκκινον ἀφρὸν καὶ ἐξέπνευσεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐνῷ τὸ μικρὸν ἐξηφανίζετο ὑποβρυχίως.

Τὸ ρεῦμα ἦτο εὐνοϊκόν, καὶ ἡ φάλαινα εὐκόλως ἐρρυμουλκήθη ἕως τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ», ὅπου ὁ κ. Μπουρκὰρ διέταξε καὶ ἔβαλαν εἰς τὴν θέσιν των τὰ σύσπαστα διὰ νὰ τὴν ἐπιβιβάσουν τὸ ἀπόγευμα.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἦλθε μὲ τὴν λέμβον του ἕνας Ἱσπανός, καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν πλοίαρχον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκαμνε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σ κ ε λ ε τ ο λ ό γ ο υ· ἐμάζευε δηλαδὴ τὸ πάχος ποὺ μένει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκελετοῦ τῆς φαλαίνης. Ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν φάλαιναν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου, εἶπεν:

— Αὐτὴ πραγματικῶς εἶνε μία ἀπὸ τὲς μεγαλήτερές ποὺ ἔχουν ψαρευθῆ εἰς αὐτὰ τὰ νερά, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

— Καὶ ἦτον καλὴ ἡ π ε σ κ ά δ α φέτος; ἠρώτησεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Μέτρια, ἀπήντησεν ὁ Ἱσπανὸς σκελετολόγος· καὶ δι' αὐτὸ μόνον μισὴ δωδεκάδα σκελετοὺς δούλεψα. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν παραχωρήσητε αὐτὸν ἐδῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Κατὰ τὰ ἑπόμενα δύο ἡμερονύκτια, ὁ Ἱσπανὸς ἔμεινεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ παρευρέθη εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας τῆς συλλογῆς τοῦ λίπους. Ἡ φάλαινα ἐκείνη ἔδωκεν 125 σωστὰ βαρέλια ἐξαιρέτου ἐλαίου. Ὁ Ἱσπανὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του μετέφερε κατόπιν τὸν σκελετὸν εἰς τὸ κατάστημά του, κείμενον εἰς τὴν παραλίαν τῆς λιμνοθαλάσσης, δύο μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀγκυροβόλιον.

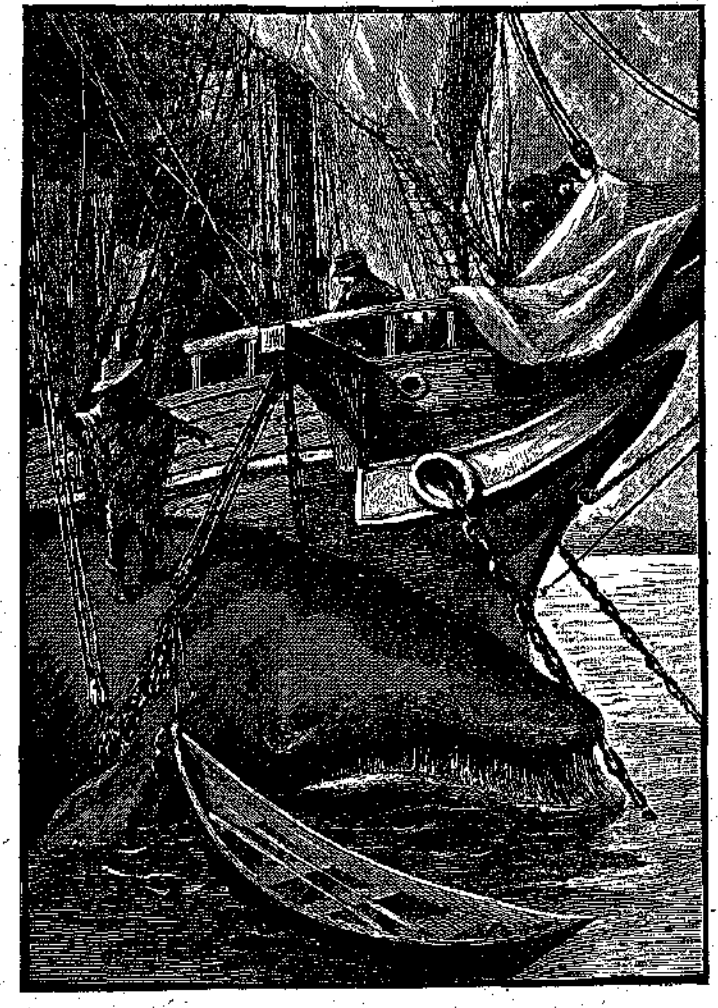

«Ἐξήτασε τὴν φάλαιναν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου» (Σελ. 271, στ. α')

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον:

— Γνωρίζετε, κύριε Μπουρκάρ, τί βγάζει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς φαλαίνης;

— Μερικὲς στάμνες λαδιοῦ τὸ πολύ...

— Ἔχετε μεγάλο λάθος· ὁ ἴδιος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἐνίοτε ἀπὸ μίαν φάλαιναν βγάζει καὶ δεκαπέντε βαρέλια...

— Δεκαπέντε βαρέλια!... ἀνέκραξεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἄ! ἄλλην φορὰν δὲν χαρίζω σκελετούς. Θὰ σκελετολογοῦμε μόνοι μας!

Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἔμεινεν εἰς τὸν ὅρμον τῆς Μαργαρίτας ἕως τὰς 17 Ἰουνίου διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ φορτίον του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὸ πλήρωμα κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἀρκετὰ ἀκόμη κῆτη, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἕνα φυσητῆρα, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψεν ἀνατρέψῃ τὴν λέμβον τοῦ ὑποπλοιάρχου Ἀλλὸτ. Τὴν ἐγέμισε μάλιστα, μὲ ἓν κτύπημα τῆς οὐρᾶς του, μὲ νερὰ ἕως τὴν κουπαστήν. Ἀλλὰ κατόπιν ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος ἐγέμισε μὲ τὸ λίπος του 80 βαρέλια...

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἄλλα πλοῖα κατεδίωκαν τὰς φαλαίνας εἰς τὰ ἀπώτατα βάθη τοῦ ὅρμου τῆς Μαργαρίτας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἰδίως ἔμειναν ἀρκετὰ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των.

Ὁ κυβερνήτης ἑνὸς ἐκ τῶν πλοίων τούτων, — τοῦ «Ἰρβίγγ» τοῦ λιμένος Σὰν Διέγου, — ἐπεσκέφθη ἐπὶ τοῦ

«Ἅγιου Ἐνὼχ» τὸν πλοίαρχον Μπουρκάρ

— Πλοίαρχε, τῷ εἶπεν ἀφοῦ συνωμίλησε ὀλίγας στιγμὰς περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, βλέπω ὅτι ἐπήγατε θαυμάσια εἰς τὰ νερὰ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ, καὶ δι' αὐτὸ ἐλπίζω νὰ συμπληρώσω τὸ φορτίον μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Χάβρην τρεῖς μῆνας ἐνωρίτερα.

— Σᾶς συγχαίρω, πλοίαρχε, ἀλλά, ἀφοῦ σᾶς εὐνοῇ ἡ τύχη, διατί νὰ μὴν πωλήσετε ἐδῶ τὸ φορτίον σας, χωρὶς νὰ φύγετε ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δυνηθῆτε νὰ ξαναρχίσετε τὸ ψάρευμα εἰς τὰς νήσους Κουρίλας ἢ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ὀχότσκης, ἀκριβῶς κατὰ τοὺς εὐνοϊκοὺς μῆνας...

— Ἐξηγηθῆτε, κύριε, σᾶς παρακαλῶ... Ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ πωλήσω τὸ φορτίον μου;

— Εἰς τὸν λιμένα τῆς Βαγκοῦδερ. Τώρα ὑπάρχει ζήτησις ἐλαίου ἐκ μέρους τῶν ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων, καὶ θὰ τὸ δώσετε εἰς τιμὰς πολὺ καλάς.

— Ἀληθινά, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ, ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐξαίρετος, θαυμασία. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, πλοίαρχε, καὶ θὰ τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

Ἡ νῆσος Βαγκοῦδερ, κειμένη ἐντὸς τῶν ἀμερικανικῶν ὑδάτων, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, εὑρίσκεται 25 περίπου μοίρας βορειότερον τοῦ ὅρμου τῆς Μαργαρίτας. Μὲ καλὸν ἄνεμον ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ὡρισμένως, ἡ τύχη ἦτον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν πλοίαρχον Μπουρκάρ, καὶ ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος θὰ ἔμενε μὲ τὰ παραμύθια του καὶ μὲ τὰς ἀπιστίας προφητείας του. Φανταστῆτε! νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλον τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ἕως τὴν θάλασσαν τῆς Ὀχότσκης, ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους!

Εἰς τὴν Βαγκοῦδερ ἄλλως τε ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν καὶ τὰ ἀμερικανικὰ φαλαινοθηρικά, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀγγλικὸν «Ρέπτων» ἅμα συνεπλήρωναν τὸ φορτίον των, διότι ἐκεῖ αἱ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου διαρκῶς ἀνέβαιναν.

Ὅταν ὁ κ. Μπουρκὰρ ἠρώτησε τὸν κυβερνήτην τοῦ «Ἰρβιγκ» ἂν εἶχε σχέσεις μὲ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἔλαβεν ἀπάντησιν ἀρνητικήν. Ὁ «Ρέπτων» ἔκαμνε διαρκῶς τὸν ὑπερήφανον, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαιρετήσῃ οὐδὲ τὴν ἔναστρον σημαίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπως δὲν εἶχε χαιρετήσῃ τὴν τρίχρωμον τῆς Γαλλίας. Ἐπειδὴ ὅμως συνέβαινε συχνὰ νὰ συναντῶνται ἐντὸς τοῦ κόλπου αἱ γαλλικαὶ μὲ τὰς ἀγγλικὰς φαλαινίδας, ὁ κ. Μπουρκὰρ συνεβούλευε πάντοτε τοὺς ἄνδρας του νὰ μὴν ἔρχωνται εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς Ἄγγλους. Εὐτυχῶς δὲν ἔτυχεν ἕως τότε νὰ συναντηθοῦν αἱ ἑτεροεθνεῖς λέμβοι εἰς τὴν καταδίωξιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κήτους...

Ὑπελείποντο τρεῖς ἡμέραι πλέον μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὸν ἀπόπλουν. Ὁ κ. Μπουρκάρ, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ πλοιάρχου, εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ πανιὰ διὰ τὴν νῆσον Βαγκοῦδερ. Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» εἶχε τότε εἰς τὸ ἀμπάρι του 1700 βαρέλια ἐλαίου καὶ 5000 περίπου χιλιόγραμμα γενειῶν τῆς φαλαίνης. Μετὰ τὴν ἐκποίησίν των, ὁ κυβερνήτης ἐσκέπτετο νὰ ἐπιχειρήσῃ δευτέραν φαλαινοθηρικὴν ἐκστρατείαν εἰς τὸ βορειανατολικὸν ἄκρον τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἑκατὸν πενήντα ἡμέραι εἶχαν περάσῃ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ Χάβρης, καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ πλοίου εἰς τὸν ὅρμον τῆς Μαργαρίτας εἶχεν ὑπερθῆ τὸν μῆνα. Τὸ σκάφος καὶ ὁ ἐξαρτισμός του ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν, εἰς δὲ τὴν Βαγκοῦδερ εὐκόλως ἠδύνατο ν' ἀνανεώσῃ τὰς προμηθείας του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ πλήρωμα τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀγγλικοῦ.

Εἶχαν σταλῆ εἰς τὴν ξηρὰν αἱ φαλαινίδες τοῦ ὑπάρχου Κοκεμπέρ, διὰ νὰ κάμουν νερὸ καὶ νὰ ξφέρουν τὰ ὑπόλοιπα τῶν κομμένων ξύλων. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται εἶχαν ἤδη ἀποβιβασθῆ εἰς τὴν ἀμμοῦδιάν, ὅταν ἕνας ναύτης ἐφώναξε:

— Φάλαινα!... φάλαινα!...

Πραγματικῶς, μία μεγάλη θηλυκὴ φάλαινα μὲ τὸ φαλαινίδιόν της, ἐπερνοῦσε μιτὸ μίλι μακρὰν ἀπὸ τὸν λιμενίσκον καὶ ἔπλεε πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου. Δυστυχῶς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὴν κυνηγήσουν. Αἱ δύο φαλαινίδες, σταλεῖσαι πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλης ὑπηρεσίας, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ το πράξουν, διότι δὲν εἶχαν οὔτε καμάκια οὔτε σχοινιά. Ἀλλὰ καὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὰς θέσεις των τὰ πολύσπαστα καὶ τὰ ἄλλα σύσκευα τῆς φορτώσεως, καὶ ἦτον ἕτοιμος διὰ νὰ κάμῃ πανιά.

Ἔξαφνα εἰς τὴν καμπὴν τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ λιμενίσκου, ἡ ὁποία τὰς ἔκρυπτεν ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο φαλαινίδες ἐνεφανίσθησαν. Ἦσαν ἀγγλικαί, καὶ ἐκυνηγοῦσαν τὴν φάλαιναν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπλησίαζαν πρὸς τὴν ξηράν, διὰ νὰ κόψουν τὸν δρόμον τῆς φαλαίνης, οἱ Γάλλοι ναυτικοὶ εὐκόλως ἠδύναντο νὰ παρακολουθήσουν τὰ συμβαίνοντα.

Αἱ δύο φαλαινίδες ἐπροχωροῦσαν γρήγορα, χωρὶς νὰ κάμνουν κρότον. Τὰς ἐχώριζεν ἀπόστασις ἑνὸς μιλίου, διότι ἡ μία εἶχεν ἐκκινήσῃ ἀρκετὴν ὥραν μετὰ τὴν ἄλλην. Ἡ πρώτη εἶχε στήσῃ πρὸ ὀλίγου τὴν σημαίαν της εἰς τὴν πρύμνην, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο ἑτοίμη νὰ ἐπιτεθῆ μὲ τὸ καμάκι. Ὁ «Ρέπτων» ἀνέμενεν ἐν τῷ μεταξύ, μὲ ὀλίγα πανιὰ ἀνοικτά, εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων πρὸς ἀνατολάς.

Οἱ κκ. Ἐρτὼ καὶ Κοκεμπὲρ ἀνέβησαν μὲ τοὺς ναύτας των εἰς ἓν ὕψωμα, ὄπισθεν τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπαν ὅλην τὴν λιμνοθάλασσαν...

Ἡ ὥρα ἦτο δύο καὶ μισή, ὅταν ὁ καμακιστὴς τῆς πρώτης λέμβου εἶδεν ὅτι ἐπλησίασεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ καμάκι του.

Ἡ φάλαινα, ἡ ὁποία ἔπαιζε μὲ τὸ μικρόν της, δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τὴν παρουσίαν τῆς λέμβου, ὅταν τὸ καμάκι ἐσύριξεν εἰς τὸν ἀέρα.

Βεβαίως ἐγνώριζαν οἱ Ἄγγλοι ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον πρᾶγμα ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ φαλαινιδίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ ἐπερνοῦσε δίπλα ἀπὸ τὴν φαλαινίδα των, αὐτὸ ἐκτύπησαν μὲ τὸ καμάκι εἰς τὸ ἄνω χεῖλος.

Εἶχε κτυπηθῆ θανασίμως, διότι μετά τινας σπασμωδικὰς κινήσεις, ἔμεινεν ἀκίνητον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Καὶ καθὼς ἀνεσηκώνετο τὸ κοντάρι τοῦ καμακιοῦ, ἐφαίνετο, ὅπως ἔλεγαν οἱ ναῦται, ὅτι ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, διότι ὁ ὑδρατμὸς ποὺ ἐξέφευγεν ἀπὸ τὸ στόμα του ἦτον ἀπαράλλακτος μὲ τὸν καπνὸν τῆς πίπας.

Ἔγινε μανιώδης τότε ἡ φάλαινα. Ἐκτυποῦσε μὲ τὴν οὐράν της τὰ νερά, τὰ ὁποῖα ἐτινάζοντο ἐπάνω σὰν σίφωνας. Καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τῆς φαλαινίδος. Εἰς μάτην ἔβαζαν τὰ δυνατὰ των οἱ ναῦται νὰ σιάρουν τὰ κουπιά, διὰ νὰ τραβηχθοῦν ὀπίσω· δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίθεσίν της. Εἰς μάτην ἐδοκίμασαν νὰ της πετάξουν τὸ δεύτερον καμάκι, εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν κτυπήσουν μὲ τὸ τσαπὶ καὶ μὲ τὰς λόγχας, εἰς μάτην ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἐπυροβόλησε μὲ τὸ τουφέκι του, τὸ ὁποῖον ἔρριπτεν ἐκρηκτικὰς βόμβας...

Ἡ δευτέρα λέμβος εὑρίσκετο ἀκόμη τριακοσίας ὀργυιὰς ὑπηνέμως, καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως πρὸς βοήθειαν τῆς πρώτης. Ἡ φάλαινα ἐκτύπησεν αὐτὴν τὴν πρώτην τόσον δυνατὰ μὲ τὴν οὐράν της, ὥστε τὴν κατεβύθισεν ἀμέσως μὲ ὅλον της τὸ πλήρωμα. Ἂν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς αὐτοὺς ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐκινδύνευαν νὰ πνιγοῦν, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἦσαν θανασίμως πληγωμένοι. Καὶ ποιὸς ξεύρει, ἂν θὰ ἐπρόφθανεν ἐγκαίρως ἡ ἄλλη ἀγγλικὴ λέμβος διὰ νὰ τοὺς ἀνασύρῃ ἀπὸ τὰ κύματα...

— Στὲς βάρκες, ὅλοι!... ἐφώναξεν ὁ κ. Ἐρτώ, νεύων εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἰς μίαν στιγμήν, ἀξιωματικοὶ καὶ

ναῦται, εὑρέθησαν κάτω ἀπὸ τὸ ὕψωμα, καὶ ἐπέρασαν τρέχοντες τὴν ἀμμοῦδιάν. Αἱ δύο φαλαινίδες ἔλυσαν τὲς μπαρουμές των, καὶ ρωμαλέως κωπηλατούμεναι ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου, ὅπου ἡ φάλαινα ἐπηδοῦσε σὰν λυσσασμένη.

Ἀπὸ τοὺς ἐννέα ἄνδρας, τοὺς ὁποίους περιεῖχεν ἡ θρυμματισμένη φαλαινίς, ἑπτὰ μόνον εἶχαν ἀναβῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Δύο δὲν ἐφάνησαν... Δύο ἔλειπαν.. Ἦσαν πνιγμένοι...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν ἡ δευτέρα λέμβος τοῦ «Ρέπτωνος», καὶ βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραλάβῃ ἀκινδύνως ὅλον ἐκεῖνο τὸ πρόσθετον φορτίον τῶν ἑπτὰ ἀνθρώπων.

Ἡ φάλαινα διηυθύνετο πρὸς τὸ φαλαινίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπέπλεε, παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων. Ἀφοῦ τὸ ἔφθασεν, ἐξηφανίσθη μαζί του εἰς τὰ βάθη τῆς λιμνοθαλάσσης.

Ὁ κ. Ἐρτὼ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπὲρ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ παραλάβουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ναυαγούς, ὅταν ὁ ὕπαρχος τοῦ «Ρέπτωνος» ἐφώναξε μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἐφανέρωνε τὸ πεῖσμά του κυρίως:

— Ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτόν του! Δὲν ἔχομε τὴν ἀνάγκην κανενός!... Τραβᾶτε ἀνοιχτά!

Καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι, ἂν ἐλυπεῖτο διὰ τὸν θάνατον τῶν δύο ναυτῶν του, δὲν ἐλυπεῖτο ὀλιγώτερον διότι ἔχασεν ἐκείνην τὴν πλουσίαν λείαν.

Ὅταν οἱ κκ. Ἐρτὼ καὶ Κοκεμπὲρ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖόν των, διηγήθησαν τὰ διατρέξαντα.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ εἶπεν ὅτι ἔκαμαν πολὺ καλὰ νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειαν τῆς ἀγγλικῆς λέμβου, ὅταν δὲ ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἄγγλου ὑπάρχου:

— Εἴδατε; προσέθεσε· δὲν ἐκάμαμεν λάθος· Ἐγγλέζοι ἦσαν... καὶ Ἐγγλέζοι εἶνε.

— Ναί, ἀπεφάνθη τότε ὁ νυκλληρος· ἀλλὰ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ εἶνε τόσο πολὺ Ἐγγλέζοι!

[Ἕπεται συνέχεια]

Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

— Τί θὲς μὲ τὸν κορυδαλό,
Κοράκι, ποῦ πετᾷς;
— Κάτι καθένας μας καλὸ
Πῶς κάνει δὲν κυττᾷς;

Στὰ αἰθέρια ἐκεῖνος, χαρωπὰ
Ψάλλοντας, τῇ ζωῇ σκορπᾷ
Κ' ἐγώ... θωρῶ ἀπ' τὰ ψηλὰ
Ὅ,τι πεθαίνει χαμηλά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό... — ὅπως ἔλεγεν ἡ γιαγιά μου, ὅταν μοῦ διηγεῖτο τὰ ὡραῖα παραμύθια· καὶ ἤξευρε τόσον ὡραῖα παραμύθια ἡ γιαγιά μου! — Λοιπόν, μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ὁ ἥλιος ἐπήγαινε σιγὰ-σιγὰ νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ κόκκινα σύννεφα, ὅταν ἔρριξε μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνά του. Καὶ ἡ ἀκτῖνα αὐτὴ ἐφώτισε τὸ ζαρωμένο μοῦτρο ἑνὸς γέρου μὲ ἄσπρα μεγάλα γένεια ποὺ ἐταξείδευεν εἰς τὸν ἀέρα, καβάλλα ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλο χωματένιο μπουκάλι.

Ὁ γέρος αὐτὸς ἦτον παράξενα ντυμένος· σὰν ἱππότης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἐφοροῦσεν ἕνα στενὸ πλεκτὸ παντελόνι, μιὰ πράσινη μπλούζα, καὶ μία μεγάλη φεσάρα μὲ μαβιὰ φοῦντα, ποὺ ἦτον τσακισμένη, ἡ φεσάρα δηλαδή, καὶ ἡ ἄκρα της ἐκρέμετο ἐπάνω στὴ ράχι του σὰν σακκοῦλα. Καὶ στὰ πόδια ἐφοροῦσεν ἕνα ζευγάρι παντόφλες πολὺ μυτερές.

Ἔφθασε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐπέζευσε. Ἔβγαλε τότε τὴ φεσάρα του καὶ ἐκτύπησε μὲ αὐτὴν τρεῖς φορὲς τὸ χῶμα· καὶ ἀμέσως ἄνοιξε μιὰ μικρὴ κλεβανή, καὶ ἐφάνη μία σκάλα. Ἐκεῖ κατέβηκε ὁ γέρος, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἀνέβηκε καὶ ἔφερε μαζί του μιὰν ἀγκαλιὰ ξύλα καὶ ἕνα μεγάλο τέντζερη.

Ἐκρέμασε τὸν τέντζερη εἰς τὸ κλαδὶ ἑνὸς πεύκου ποὺ ἦτον φυτρωμένο ἐκεῖ κοντά, ἔβαλε τὰ ξύλα ἀποκάτω, τὰ ἄγγιξε μὲ τὴ φοῦντα τῆς φεσάρας, καὶ ἀμέσως τὰ ξύλα ἐπῆραν φωτιά.

Ἔπιασε τότε τὸ μπουκάλι, ἔβγαλε τὸ βούλωμά του, καὶ τὸ ἐκράτησε ἐπάνω ἀπὸ τὸν τέντζερη. Τίποτε δὲν ἐφαίνετο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μπουκάλι· καὶ ὅμως σὲ ὀλίγο ὁ τέντζερης ἐγέμισε, καὶ ἄρχισε νὰ βράζῃ, καὶ ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ ἐφαινότανε πῶς ἔβραζε καλὸ φαγί.

Ὁ γέρος δὲν ἐπρόφθασε νὰ καθήσῃ καταγῆς κοντὰ στὸ ἀγαπημένο του μπουκάλι, ὅταν ἄκουσε ἕνα φτερούγισμα στὸν ἀέρα. Γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν κόρακα. Ὁ κόρακας ἐπῆγε κ' ἐκάθησε ἐπάνω στὸ πεῦκο.

— Καλησπέρα, ἀρέντη μου Τζι-τζῆ! — εἶπε κ' ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν τέντζερη.

— Καλησπέρα, κὺρ-Κόρακα, ἀπεκρίθη ὁ Τζι-τζῆς, κ' ἐσήκωσε τὰ μάτια του νὰ ἰδῇ τὸν μουσκίρη.

— Μαγειρεύεις φαγὶ γιὰ δυό; εἶπεν ὁ κόρακας.

— Μαγειρεύω φαγὶ γιὰ δυό, εἶπεν ὁ Τζι-τζῆς.

Ἐκάθησαν ἀμίλητοι κ' οἱ δύο κ' ἐκύτταζαν πολλὴν ὥραν τὸν τέντζερη ποὺ ἔβραζε. Ὁ ἥλιος ἐχασομέρησε λιγάκι καὶ ἐκύτταξε ἐκεῖνο τὸ περίεργο ζευγάρι, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐβαρέθηκε καὶ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Ἐξαναμίλησε πάλιν πρῶτος ὁ κόρακας:

— Τὸν ἐξανᾷδες ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἀνταμώσαμε; ἔκραξε μὲ τὴ βραχνὴ φωνή του.

— Ποιὸν νὰ ξαναδῶ; ἠρώτησεν ὁ Τζι-τζῆς.

— Τὸ βασιληᾶ.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιληᾶς.

— Ἐσύ; εἶπεν ὁ κὺρ-Κόρακας, καὶ ἐτίναξε τὰ φτερά του· μὰ τότε ποῦ εἶνε τὸ μαγικὸ ὄργανο;

— Νά το! εἶπε ὁ Τζι-τζῆς καὶ ἐγκάϊδεψε μὲ ἀγάπη τὸ μεγάλο χωματένιο μπουκάλι.

— Καλέ, αὐτὸ εἶνε τὸ περίφημο Τσὶ-τσί; εἶπεν ὁ κόρακας καὶ ἔκραξε μὲ ἰδιαίτερον τρόπον, διὰ νὰ δείξῃ τάχα πῶς ἤθελε νὰ γελάσῃ.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο καὶ ὅλο, ἀπεκρίθη ὁ Τζι-τζῆς. Ἐπειδὴ ὅμως θ' ἀργήσῃ ἀκόμα νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ φαγί, κάθησε νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ἦρθε στὰ χέρια μου τὸ μπουκάλι, ἂν ἔχῃς ὄρεξι νὰ τὸ ἀκούσῃς.

— Μετὰ χαρᾶς, Μεγολειότατε! εἶπεν ὁ κόρακας μὲ ἕνα τόνον φωνῆς ποὺ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἔλεγε: «Καλέ, ἐτρελλάθηκε αὐτὸς ὁ γέρος!»

Ὁ βασιληᾶς ἐμάζεψε τὰ πόδια του κοντὰ στὸ στῆθός του, ἔβαλε τὰ χέρια του ἐμπρὸς στὰ γόνατά του, καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ:

«Ἐπέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες ποὺ ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε. Λοιπόν, ἐγὼ ἔλαβα μήνυμα ἀπὸ τὴ βασίλισσα ποὺ ἔχουν οἱ Νεράϊδες, καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ μαγικὸ ὄργανο ποὺ ἐγὼ ἐγύρευα νὰ εὕρω, εἶχε τὸ σχῆμα μπουκαλιοῦ. Περισσότερα δὲν ἠμποροῦσε νὰ μου εἰπῇ. Ἐπῆρα λοιπὸν ἐγὼ τὸ δρόμο καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες ἔφθασα σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία, καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδα ὅταν ἐμβῆκα εἰς αὐτήν, ἦτον ἕνα μπουκάλι, πεταγμένο εἰς τὸ χαντάκι τοῦ δρόμου. Τὸ ἐσήκωσα λοιπὸν ἀμέσως, τὸ ἔβαλα στὴ μασχάλη μου ἀποκάτω, καὶ ἐτράβηξα γιὰ νὰ βρῶ σπίτι νὰ μείνω.

«Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἐξύπνησα πολὺ ἔνωρίς, καὶ ἐβγῆκα νὰ μαζέψω μπουκάλια. Ἐμάζεψα λογιῶν-λογιῶν, ἄλλα μικρά, καὶ ἄλλα μεγάλα. Ἡ βασίλισσα μοῦ εἶχεν εἰπῇ ὅτι τὸ μαγικὸ μπουκάλι, ἅμα τὸ ἔτριβε κανείς, ἔκαμνε θαύματα. Ἐδοκίμασα λοιπὸν τὰ μπουκάλια, ἀλλὰ τίποτε! Καὶ ἔβγαινα κάθε πρωὶ μὲ ἕνα σάκκον ἀδειανό, καὶ ἐγύριζα τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὸν ἐγέμιζα μὲ μπουκάλια. Εἰς τὴν πολιτεία ἐκείνη μὲ ἔβγαλαν καὶ μ' ἐλεγαν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μπουκάλια. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε, δὲν το εὕρισκα.

« Ἐπὶ τέλους, μίαν ἡμέρα, εἶδα εἰς ἕνα παράθυρο ἕνα ὡραῖο κρυστάλλινο μπουκάλι ποῦ ἐλαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο, καὶ ἄλλαζε χίλια χρώματα. Κτυπῶ τὴν πόρτα, καὶ τὸ ζητῶ. Ἡ νοικοκυρά, μιὰ καλὴ γρηοῦλα, μοῦ εἶπε πῶς θά μοῦ το δώσῃ χάρισμα, ἂν τῆς φέρω ἕνα χωματένιο, ὁλοστρόγγυλο, χωρὶς καμμιὰ ραγάδα.

«Αὐτὸ μ' ἔδαλε σὲ μεγάλη συλλογή! Ἐπὶ τέλους μιὰ ἡμέρα ἐπέτυχα ἕνα ὁλοστρόγγυλο χωματένιο μπουκάλι, ποὺ το ἐκρατοῦσεν ἕνας θεριστὴς κ' ἐπήγαινε βιαστικός. Τὸν ἐπῆρα τὸ κατόπιν. Ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω ἐγὼ ἐφθάσαμε κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη. Ἐκάθησεν ὁ θεριστὴς κοντὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ, καὶ ἄφησε τὸ μπουκάλι δίπλα του. Ἐγὼ ἐπλησίαζα σιγά-σιγά, χωρὶς νά με καταλάβῃ. Ἔξαφνα, ἐγγίζει αὐτὸς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ μπουκάλι, καὶ τὸν βλέπω ποῦ γίνεται ἀκρίδα, καὶ δίνει μιὰ καὶ χάνεται εἰς τὸν ἀέρα. Τρέχω ἐγὼ τότε νὰ πάρω τὸ μπουκάλι. Τὸ σηκόνω καὶ ἦτον ἐλαφρότερο καὶ ἀπὸ πούπουλο. Ἔτυχε την στιγμὴν αὐτὴν νά το τρίψω λιγάκι μὲ τὸ χέρι μου, καὶ νά! βγαίνει ἐμπρός μου μία νεράϊδα. Τὴν ἐρωτῶ, τί εἶνε αὐτὸ τὸ μπουκάλι, καὶ αὐτὴ σκάζει στὰ γέλια, καὶ μοῦ ἀπαντᾶ:

«— Μπᾶ! βασιληᾶ Τζι-τζῆ, δὲν το γνωρίζεις; Εἶνε τὸ μαγικὸ Τσί-Τσί!

«Ἔτσι εὑρῆκα ἐπὶ τέλους τὸ μαγικὸ ὄργανο ποῦ εἶχεν ὁ πατέρας μου μιὰ φορὰ καὶ ἦτον τόσον δυνατὸς βασιλέας. Ἔρχεται τότε καὶ ἡ ἀκρίδα. Ἐρωτῶ τὴ νεράϊδα, καὶ αὐτή μου λέγει ὅτι ἡ ἀκρίδα ἦτον ὁ μικρότερος ἀδελφός μου ποῦ εἶχε κλέψη τὸ Τσί-τσὶ ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Τὸν ἐπρόσταξα λοιπὸν νὰ μείνῃ διὰ παντὸς ἀκρίδα, διὰ νὰ τιμωρηθῆ διὰ τὴν κακίαν του. Ἔπειτα, εἶπα τῆς νεράϊδας ὅτι δὲν τὴν χρειάζομαι, καὶ την ἄφισα νὰ φύγῃ. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ καθήσω εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Μαγικῆς Χώρας, καὶ θὰ γίνω βασιληᾶς.»

Ὅταν ἡ ἱστορία ἐκόντευε νὰ τελειώσῃ, ὁ κόρακας ἄρχισε νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι του καὶ ἐφάνηκε συλλογισμένος. Ὁ Τζι-τζῆς τὸν ἠρώτησε τί ἔχει καὶ συλλογίζεται.

— Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου, διότι δὲν ἐπίστευσα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅ,τι ἔλεγες, εἶπεν ὁ κόρακας, καὶ ἐκατέβασε τὸ ἕνα του πόδι καὶ ἐσήκωσε τὸ ἄλλο.

Ὁ καλόκαρδος βασιλέας ἐγέλασε.

— Ἔπειτα εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, εἶπεν ὁ κόρακας. Σήμερα ηὗρα μιὰν ἀκρίδα.

— Λοιπόν;

— Μιὰ πολὺ μεγάλη ἀκρίδα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἤμουν πεινασμένος φοβερά!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... λοιπὸν τὴν ἔφαγα.

— Ἀλλοίμονο! πολὺ φοβοῦμαι πῶς ἦταν ὁ κακὸς ἀδελφός μου!

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι! εἶπεν ὁ κόρακας. Ποία θὰ εἶνε ἡ τιμωρία μου;

Ὁ Τζι-τζῆς ἐχαμογέλασε:

— Αἴ! εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ ἀκρίδα δὲν εἶχε τόσο μυαλό, ὥστε νὰ μὴν πάγῃ καὶ νὰ καθήσῃ στὸ δρόμο ποῦ θὰ περνοῦσε ὁ πεινασμένος κὺρ-Κόρακας, ἡ τιμωρία σου θὰ εἶνε ὅτι θὰ φᾶς τώρα μαζῆ μου, καὶ ἅμα καθήσω ἀπόψε στὸν θρόνον, ἐσὺ θὰ γείνῃς ὑπουργός μου, διότι φαίνεσαι κόρακας μὲ πολὺ μυαλό...

Καὶ ἔτσι ἔγινεν. Ὁ Τζι-τζῆς ἔτριψε τὸ μπουκάλι καὶ ἀπὸ γέρος ἔγινε πάλιν ὡραῖος νέος, ἐξανάτριψε τὸ μπουκάλι καὶ ὁ κόρακας ἔγινεν ἕνας σοβαρὸς ἄρχοντας μὲ μαῦρα σεμνὰ ροῦχα, — καὶ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο ζωὴ χαρούμενη εἰς τὸ μαγικὸν βασίλειον τῆς Μαγικῆς Χώρας. Καλὰ αὐτοί, κ' ἐμεῖς καλλίτερα...

Ἔτσι ἐτελείωνε τὸ παραμῦθι ποῦ ἔλεγεν ἡ γιαγιά μου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Ὁ Παυλὴς ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἦτο καθισμένος σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἕνα πετραδάκι ἀπὸ τὸ παπουτσί του.

« Ξεκινᾷ ἐναντίον τοῦ γίγαντος. »

Ὅταν λοιπὸν ἐσηκώθη, ἐκούνταξε καὶ αὐτὸς τὸν γίγαντα καὶ ἐνόμισεν ὅτι κάπου τὸν εἶχεν ἰδῆ, κάπου τὸν εἶχε γνωρίσῃ.

— Καλέ, αὐτὸ εἶνε σκιάχτρο! λέγει.

— Τί εἶπες; σκιάχτρο;... αὐτὸς εἶνε ὁ Δράκος ποῦ ἐκυνήγησε νὰ φάγῃ τὸν Κοντορεβιθούλη! λέγει ἡ ναυαρχίνα.

— Ὄχι, δεσποινίς, αὐτὸς εἶνε ὁ Κύκλωψ ποῦ ἔχαψε τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσέως, διακόπτει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἔχει διαβάσῃ καὶ ὀλίγην Μυθολογίαν.

— Ἀμ' ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ εἶνε τυφλὸς καὶ δὲν θὰ μᾶς δῇ, — λέγει ἡ δεσποινὶς Κική, ἡ ὁποία κάτι ξεύρει καὶ αὐτὴ διὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ ἔχει διαβάσῃ πῶς ἐτυφλώθη ὁ Κύκλωψ.

— Καλὲ τί *Κύκλωψ* καὶ *κύκλος*! λέγει πάλιν ὁ Παυλῆς. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε τὸ σκιάχτρο ποῦ ἔκαμε ὁ θεῖός μου ὁ Ἀντώνης μὲ ἕνα παληὸ καπέλλο του καὶ μὲ μιὰ παληὰ μπλούζα του... Σταθῆτε, νὰ πάω νὰ δῶ.

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν κάμνει λάθος, ξεκινᾷ ἐναντίον τοῦ γίγαντος, συντροφευμένος ἀπὸ τὸν κ. Λουλοῦ.

Κατὰ διαταγὴν τῆς ναυαρχίνας, ἡ ὁποία πάντοτε εἶνε προνοητική, ὁ Παυλῆς ἔχει ὁπλισθῆ μὲ ἕνα κομμάτι ξερόκλαδο ποῦ εἶνε σὰν μαγκούρα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Πάλμερ δὲν ἐφρόντιζε πολὺ-πολὺ διὰ τὸ σχολεῖόν του. Ὅλη ἡ εὐθύνη, ὅλον τὸ βάρος ἔπεσαν εἰς τὴν ράχιν τῆς Αἰμιλίας, ἡ ὁποία ἦτο ἀφωσιωμένη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ δύσκολον ἔργον της.

Καὶ ὅμως εἶχεν ἡ καϊμένη πολλὰς ἄλλας μερίμνας. Μετὰ ἐπανειλημμένας ἀκάρπους ἀποπείρας, ὁ πατέρας της εἶχεν ἀρχίσῃ νέαν ἐπιχείρησιν ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἕνα ἀνεψιὸν τῆς κ. Χώβ, κάποιον κ. Ἰούλιον Χόλμπρουκ, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο ὅτι ἀγαποῦσε τὰ χρήματα ὅσον τοὐλάχιστον τὰ ἀγαποῦσεν ἡ θεία του, καὶ ὅτι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ φυλάττῃ ὅσα ἅπαξ ἐκέρδιζεν. Ἡ κ. Φρειδερίκου Χώβ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἐχέγγυον ἀσφαλείας, ἀλλ' ἡ Αἰμιλία, ἀπ' ἐναντίας, δὲν ἐπερίμενε τίποτε καλὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν συνεταιρισμόν. Ἐγνώριζεν αὐτὴ ἀπὸ φυσιογνωμίας, καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ τοῦ κ. Ἰουλίου δὲν της ἐνέπνεε καμμίαν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ κ. Φάγγ ἦτο, ὡς πάντοτε, ἡ μυστικοσύμβουλός της· μόνον ὀσάκις ἦτο παραπολὺ κουρασμένη δὲν ἔπιανε μαζί της τὴν κουβένταν τὸ βράδυ...

1.

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αἰμιλία.

«Ποῦ εἶνε ὁ Κάρολος, εἴπατε;—Εἰς τῆς κυρίας Κούρτις, ὅπως συνειθίζει. Γνωρίζετε ὅτι ἐπιζητεῖ πάντοτε πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὴν Βιργινίαν· τὴν εὑρίσκει τελείαν, καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἀλάνθαστος αὐτή, διότι πάντοτε συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην του.

«Μ' ἐρωτᾶτε, τί ἔχει ὁ Κάρολος; Ἀληθινά, δὲν ἠξεύρω. Ἡ Βιργινία λέγει ὅτι ὁ ἀδελφός της Γουὶλ εἶνε ἀκριβῶς ὅπως αὐτὸς ἀπό τινος καιροῦ· ὑποθέτει ἡ Βιργινία ὅτι ἔτσι συνήθως κάμνουν ὅλοι οἱ νέοι ποῦ ζητοῦν νὰ εὕρουν καὶ ν' ὁρίσουν τὸ στάδιόν των. Ἴσως καὶ νὰ μετανοῇ ὁ Κάρολος διὰ τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ φέρεται τόσον ἄσχημα. Χθές, λόγου χάριν, ἔπαιζα πιάνο διὰ νὰ διασκεδάσω τὴ μαμμά μου καὶ τὸν κ. Πάλμερ. Ὅταν ὁ Κάρολος ἐπέστρεψεν, ἅμα εἶδεν ὅτι δὲν ἤμεθα μόναι ἡ μαμμά κ' ἐγώ, ἐγύρισε τὴν ράχιν του καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὁ κ. Πάλμερ μ' ἐκύτταξε στὰ μάτια, σὰν νά μου ἔλεγεν αὐτολεξεί: «Αὐτὴ εἶνε ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν νέων ποῦ πηγαίνουν ἐμπρὸς μόνοι των!» Πολὺ μ' ἐπείραξεν αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Καρόλου. Ἐκτὸς τούτου σχεδὸν δέν τον βλέπομεν πλέον· εἶνε ἀπησχολημένος μὲ τὰ βιβλία του, καὶ δὲν πηγαίνει πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνον εἰς τὸ σπίτι τῶν Κούρτις.

«Μ' ἐρωτᾶτε, διατί ὁ κ. Πάλμερ ἔρχεται τόσον συχνὰ ἐδῶ; Δὲν ἠξεύρω νὰ σᾶς πῶ· ἔρχεται κάποτε διὰ «συμφεροντολογικά» ζητήματα. Ἂν ἐπίστευα ὅτι τὸν ἐλκύει καὶ τὸ πιάνο μου, πολὺ θὰ ἐλυπούμην ποῦ τὸ ἐνοίκιασα. Ὄχι διότι μοῦ εἶνε ὀχληρὸς αὐτὸς ὁ κύριος· ἀλλὰ ἐπροτιμοῦσα τὲς ἥσυχες βραδυὲς ποῦ ἐπερνούσαμεν μὲ τὸν Κάρολον. Ὁ κ. Πάλμερ δὲν λέγει τίποτε σοβαρόν, καὶ αὐτὸ καταντᾷ κουραστικὸν ἐπὶ τέλους. Ἡ Χαρὰ Σάμβορν δὲν εἰμπορεῖ νὰ τον ὑποφέρῃ. Διατί κουνᾶτε τὸ κεφάλι σας, κυρία Φάγγ; Εἶσθε παραπολὺ αὐστηρά. Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί δὲν θὰ ἔδιδα διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν φιλίαν της, τὴν ὁποίαν εἶχα ἄλλοτε. Βυθίζω συχνὰ τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ βάθος τῶν μεγάλων ματιῶν της, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρω ἐκεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπολύτου εἰλικρινείας. Ἐνίοτε ἀμφιβάλλω, καὶ στρέφω ἀλλοῦ τὸ βλέμμα μου, ἀλλὰ ἀμέσως μετανοῶ. Θέλω νὰ ἔχω πάντοτε ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν· φιλία χωρὶς ἐμπιστοσύνην δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ!»

2.

Αἰμιλία.

«Ἔχω κάτι νόστιμον νὰ σας διηγηθῶ, κυρία Φάγγ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν θεῖον τῆς μικρᾶς Λούσης Πόουτ, ἐκεῖνον τὸν μακρολέλεκα ποῦ ὀνομάζεται Ἰὼβ Φέττυπλας; Φανταστῆτε! ἦλθεν ἐδῶ νὰ κάμῃ μίαν διάλεξιν περὶ φυσιολογίας. Ὡμίλησεν ἐπὶ μίαν ὥραν μὲ τρόπον τόσον μονότονον, τόσον μπερδεμένον, ὥστε, ὅταν ἐσταματήσεν, ὅλοι, ἐνθουσιασμένοι διότι ἐγλύτωσαν, τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ τὰ δύο χέρια. Ἀλλοίμονον! τὰ βάσανά μας μόνον ἕως τὰ μισὰ εἶχαν φθάσῃ. Ἔστρεψεν ὁ κύριος τὸ χειρόγραφον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τόνον μᾶς ἐξεφούρνισε ἄλλας τόσας σελίδας... Μερικοὶ νέοι τοῦ ἐφώναξαν ἐπανειλημμένως νὰ τελειώσῃ ἐπὶ τέλους, καί, ἀληθινά, δὲν μοῦ ἐφάνη ἀξιοκατάκριτος ὁ τρόπος των.

«Ἀλλὰ κυρίως δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ περίεργον ποῦ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ... Ὅλα τελειώνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀνεύσιαι διαλέξεις. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβγαίναμεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων, μὲ βροχὴν ποῦ ἔπεφτε ποταμηδόν, κάποιος μὲ ἐπλησίασε καὶ προσεφέρθη νά με σκεπάσῃ μὲ τὴν ὀμβρέλλαν του καὶ νὰ με ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι μας. Μαντεύετε, ποῖος ἦτο; Ὁ κ. Ἰὼβ ὁλόκληρος. Τὸ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ εἶνε ὁ Κάρολος. Ἀλλὰ ὁ Κάρολος μ' ἄρισε τὴν ἰδίαν στιγμὴν διὰ νὰ τρέξῃ νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του καὶ τὴν ὀμπρέλλαν του εἰς τὴν Βιργινίαν.

Δὲν εἶχα λοιπὸν κανένα λόγον διὰ ν' ἀρνηθῶ τὴν προσφορὰν τοῦ κ. Ἰώβ. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξίν μου. Ὁ κ. Φέττυπλας εἶνε ἡ δειλία προσωποποιημένη. Δὲν εἶχα ἀκούσῃ ποτὲ ὅτι προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ ἄλλην φορὰν καμμίαν κυρίαν εἰς τὸ σπίτι της. Καὶ ἡ πρᾶξίς του τόσῳ μᾶλλον μοῦ ἐκίνησε τὴν ἀπορίαν, ὅσον ἐπειδὴ μένει εἰς τὸ χωρίον Οὐίξ, κάθε βῆμα, ποῦ ἔκαμνε διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ ἐδῶ, προσέθετεν ἄλλα δύο ἀκριβῶς εἰς τὸν ἰδικόν του δρόμον.

Δὲν κατώρθωνα νὰ εὕρω οὔτε μίαν λέξιν νὰ εἰπῶ καθ' ὁδόν· ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνος. Τὸ συνειθίζει ἄλλως τε, καὶ ἐπειδὴ κάτι ἔπρεπε νὰ εἰπῇ, τέλος πάντων, ἐξεροκατάπινε μὲ τέτοιον τρόπον, ὥστε ἐνόμισα μὲ τὴν ἀφέλειάν μου ὅτι ἦτο κρυολογημένος. Ἐπετάχυνα ὅσον ἠμποροῦσα τὸ βῆμα, διότι ἐσυλλογιζόμην ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον δι' αὐτὸν νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ κρεββάτι του παρὰ εἰς τοὺς δρόμους μὲ τέτοιον καιρόν· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος διὰ νὰ τον κάμω νὰ περιπατῇ γρηγορώτερα, καὶ το ἐπῆρα ἀπόφασιν. Εἴχαμεν φθάσῃ πολὺ κοντὰ εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ αὐτὸς ποῦ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του! Ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τὴν κεφαλήν:

«—Μὶς Χώβ! ἐφώναξε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον.

«—Κύριε Ἰώβ!

«—Εἶσθε νέα! .. πολὺ νέα.

« Εἶσθε νέα!.. πολὺ νέα. » (Σελ. 285, στήλ. γ'.)

«— Ἄ! εἶπα ἐγώ, σκεπτομένη ἀπὸ μέσα μου ὅτι δὲν ἤμουν δὰ καὶ τόσον νέα, ἀφοῦ προχθὲς ἔγινα δεκαοκτὼ ἐτῶν.

«—Καὶ ἐγὼ εἶμαι γέρων. . . πολὺ γέρων. . . εἶμαι εἰκοσιέξ ἐτῶν.

«—Ἄ!

«—Μὶς Αἰμιλία, ἔχω. . . ἔχω πολλὴν συμπάθειαν διὰ σᾶς, καὶ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής. . . πολὺ εὐτυχής, ἂν ἤθελα. . .

«Ὑποπτευθεῖσα τί ἐπρόκειτο νὰ λεχθῇ κατόπιν, ἐπροσπάθησα νὰ τὸν διακόψω, ἀλλὰ εἰς μάτην.

—Ἂν ἠθέλατε. . . νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν Ἱερεμίαν! εἶπε.

«Καί, ἐπειδὴ ἐγὼ ἔμπηξα μιὰ φωνή, ἢ ἔναγέλιο, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

«— Ὄχι. . . ὄχι τὸν Ἱερεμίαν, ΕΜΕΝΑ!

«Ἤμεθα πλέον ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν μας· καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ κάμω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀφήσω στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ τὴν ὀμβρέλλαν του, νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ νὰ εὑρεθῶ μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν μας. Μόλις ἐμβῆκα ἐκεῖ, μ' ἔπασαν τέτοια γέλια ὥστε ἡ μητέρα δὲν ἐμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

«Ἦλθεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ὁ Κάρολος.

«— Τί του ἐκάματε λοιπὸν τοῦ Ἰωὸ Φέττυπλᾶς; μὲ ἠρώτησε. Τὸν συνήντησα εἰς τὴν ἀγκωνὴν τοῦ δρόμου, ἔτρεχε σὰν τρελλός, χωρὶς καπέλλο, μὲ τὰ μαλλιά του ἄνω-κάτω ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ σταθῇ. ὅταν τον ἐφώναξα.

«—Τίποτε δέν του ἔκαμα, ἀπήντησα ἐγώ, σκασμένη στὰ γέλια ἀκόμη. Αὐτὸς μοῦ ἐπρότεινε νὰ πάρω ἢ αὐτὸν ἢ τὸν ἀδελφόν του, κατ' ἐκλογήν, δὲν τον ἔμελε, φαίνεται, ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο. . .

«—Ζήτω! ἐφώναξεν ὁ Κάρολος· μόνος ὁ Ἰωὸ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τέτοια πράγματα!

«—Καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ γελᾷ τόσον δυνατὰ ὅσον ἐγώ.

«—Μὴν κλαῖς λοιπόν, εἶπεν ἡ μαμμά, διότι εἶχα δακρύσῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια· δὲν του συνέτριψες τὴν καρδίαν.

«—Μόνον τὴν μισήν! εἶπα ἐγώ, καὶ δός του ἄλλα χάχανα.

«—Καὶ τὴν μισὴν τοῦ Ἱερεμία, προσέθεσεν ὁ Κάρολος, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς δύο ὁ Ἱερεμίας θὰ λυπηθῇ περισσότερον, διότι αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰωὸ! . . .»

« Καὶ οὕτω καθεξῆς, μισὴν ὥραν σωστὴν ἐπεράσαμεν μὲ τὰ γέλια.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

ΤΑ ΑΠΟΔΗΜΙΚΑ

Ἀποδημικὰ λέγονται τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα δὲν μένουν τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀλλὰ πηγαίνουν εἰς μέρη θερμότερα, καὶ ἐπιστρέφουν τὸ καλοκαίρι.

Τὰ χελιδόνια ἤρχισαν κι' ὅλας ν' ἀναχωροῦν ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς χώρας διὰ τὴν Ἀφρικήν. Τὸ ἴδιον καὶ τὰ ὀρτύκια καὶ τὰ τρυγόνια, τὰ ὁποῖα καρτεροῦν εἰς τὸ πέρασμά των οἱ κυνηγοὶ καὶ τα σκοτώνουν.

Δὲν μεταναστεύουν ὅμως ὅλα τὰ ἀποδημικὰ πουλιὰ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὰ χελιδόνια ἐκλέγουν ἕνα ἀπὸ τὸ κοπάδι των ὡς ὁδηγόν, καί, ἐνῷ πετοῦν, κυνηγοῦν ἔντομα καὶ τρώγουν. Αἱ κουροῦνες καὶ αἱ κάργες πετοῦν εἰς μεγάλα ὕψη, καὶ ὅσον κουράζονται, τόσον χαμηλότερα κατεβαίνουν. Οἱ γερανοὶ ὅμως καὶ τὰ λελέκια ταξειδεύουν καὶ διαγωνίζονται συγχρόνως ποῖον νὰ προπεράσῃ τὸ ἄλλο εἰς τὸ πέταγμα, καὶ κάμνουν περιεργότατα παιγνίδια εἰς τὸν ἀέρα.

Μερικὰ πουλιὰ ταξειδεύουν τὴν ἡμέραν, καὶ ἄλλα τὴν νύκτα. Τῆς νύκτας τὸ ταξεῖδι εἶνε καὶ τὸ ἀσφαλέστερον, διότι τότε δέν τα βλέπουν οἱ κυνηγοί.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Ἐπῆγα τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, καὶ καθὼ δημοτιογράφος, δέν . . . ἐπλήρωσα εἰσιτήριον. Εἶδα ἐκεῖ διάφορα ζῷα, ἄλλα λογιὰ καὶ ἄλλα ἄγρια. καὶ μόνον ἄλογα δὲν εἶδα. Τὰ ἄλογα εἶνε ἡμερα ζῷα καὶ κατοικοῦν εἰς τοὺς σταύλους, καὶ χρησιμεύουν διὰ νὰ τραβοῦν ἁμάξια, κάρρα, τραμβάϋ καὶ δι' ἱππασίαν. Ὅταν γεράσουν πολύ, τὰ στέλλουν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, ὅπου... τὰ σφάζουν καὶ δίδουν τὴ κρέας των ὡς τροφὴν εἰς τὰ ἄγρια θηρία. Αὐτὰ ὅλα, πιστεύω ὅτι τα γνωρίζετε καὶ ἦτο περιττὸν νά σᾶς τα γράψω.

Εἶδα καὶ τὰς στρουθοκαμήλους . . .

— Καὶ αὐτάς τας ξεύρομεν! — σᾶς φαντάζομαι ποῦ φωνάζετε ὅλοι μὲ μίαν φωνήν.

Δὲν ξεύρετε ὅμως, σᾶς ἀπαντῶ ἐγώ, ὅτι εἶδα καὶ ἕναν παχὺν κύριον μὲ φέσι, πολὺ καλὸν καὶ καταδεκτικόν, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν ὅτι εἰς τὸν τόπον του ἡ στρουθοκάμηλος λέγεται καμηλοποῦλι.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς.

— Καὶ γιατὶ τὸ λέτε καμηλοποῦλι; τὸν ἠρώτησα ἐγώ.

Ἦτον ἴσως περιττὸν νὰ τον ἐρωτήσω, ἀφοῦ στρουθοκάμηλος καὶ καμηλοποῦλι σημαίνουν τὸ ἴδιον.

Αὐτὸς ὅμως μου ἀπήντησε:

«Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, — τὸν καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῷα καὶ τὰ πουλιά, —ρωτήσανε τὸ πουλὶ αὐτὸ διατὶ δὲν πετᾷ, ἀφοῦ ἔχει φτερά, καὶ αὐτὸ ἀπεκρίθη:

«— Διότι εἶμαι καμήλα!

«— Στάσου λοιπὸν τότε, νὰ σε φορτώτουμε σὰν καμήλα!

«— Καλέ, τρελλοὶ εἶσθε; ἀπήντησε τότε τὸ πρᾶγμα αὐτό, δὲν βλέπετε ποῦ εἶμαι πουλί;

«Γι' αὐτό, τὸ λέμε καμηλοποῦλι, καὶ καμηλοποῦλι λέμε ὅλους ἐκείνους ποῦ ἔχουν εὐμετάβολον καὶ ἀναποφάσιστον χαρακτῆρα . . .»

Τὰ λόγια αὐτὰ μὲ ἔβαλαν εἰς μεγάλην συλλογήν. Μήπως εἶμαι κ' ἐγὼ καμηλοποῦλι; Διότι προχθές, ὅταν μοῦ ἔλεγεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα νὰ ἐργασθῶ, ἐπροφασίσθηκα ὅτι ἦτο πολὺ ἀργὰ καὶ ἤμουν κουρασμένος· ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον μοῦ εἶπε νὰ πάγω περίπατον, ἔτρεξα . . . σὰν πουλί, καὶ ἐπῆγα. Ὄχι! πεζὸς ὅμως, ἀφοῦ ἤμουν κουρασμένος, ἀλλά . . . με τὸ ποδήλατον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 81ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1903.

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς Ὅρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὁποῖοι παραλείπουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραδεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ φυλ. (1-2, σελ. 11).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

"Διηγήματα,,

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ

ΔΥΟ ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.

ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.

Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Πᾶσαι αἱ εἰσφοραί, εἴτε ἀτομικαί, εἴτε ἐξ ὁμάδων προερχόμεναι, ἀποστέλλονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Εὐριπίδου, 38, εἰς Ἀθήνας.

Ἀποδείξις ὅτι πᾶσα εἰσφορὰ εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τρίτου προσώπου γενομένη, ἐλήφθη, εἶνε ἡ δημοσίευσις αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ καὶ μόνῳ.

Ὅστις δ' οἱονδήποτε λόγον θὰ ἐπεθέμει νὰ μὴ δημοσιευθῇ εἰς τὸν Κατάλογον τῶν εἰσφορῶν τόνομά του, παρακαλεῖται νὰ ὑποδείκνυη ἐν ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον νὰ καταγράφεται ἡ εἰσφορά, διὰ νὰ βεβαιοῦται ὁ ἀποστείλας περὶ τῆς λήψεως αὐτῆς.

Δελτίον Ἕν

Χαρίλ Α. Ναΐδης καὶ ἀδελφοί, Χανία	Δρ.	11,60
Μαραμένον Φύλλον	»	1,—
Διαψευσθεῖσα Ἐλπὶς	»	1,—
Δελτάριον	»	10,—
Νέμος	»	—,50
Σκληρὸς Βράχος	»	2,—
Μαριγὼ Φ. Πολύζου	»	1,60
Κωνσταντῖνος Δονᾶτος	»	1,60
Ψάλτης τῶν Δασῶν	»	1,—
Σκληρὸς Βράχος	»	2,—
Μικρὸς Φιλοπατρις	»	2,—
Πρακυμαία Σμύρνης	»	2,—
Ἀγνὴ Περιστεράκι	»	1,—
Σκληρὸς Βράχος	»	2,—
Πανταχοῦ Παρών	»	2,—
Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου, Βῶλος	»	1,50
Ἄννα Χαρίτωνος	»	3,85
Παγγιὰς Βάτου	»	3,20
Κόρη τοῦ Στρυμῶνος	»	2,55
Ἀγρολούλουδο Δράμας	»	1,60
Μία Ξανθούλα	»	1,60
Κ. Σεβ Δεληγιάννης (προϊὸν Λαχείου τὸ ὁποῖον μετά τινος φίλου ἐνήργησεν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος)	»	22,15
Ἄννα Κ. Ζαχαριάδου, Ἰσμαήλιον	»	8,60
Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς	»	1,—
Μαρία Χρ. Ζαφειροπούλου, Κέρκυρα	»	1,—
Μαρία Χρ. Σακελλαροπούλου Πάτραι	»	—,50
Λάμπρος Β. Μπάλδος, Κάτρον	»	8,25
Ἰουλία Β. Μπάλδου	»	8,25
Σιωπηλὴ Νύξ	»	11,25
Ὀρφεὺς Βουτιάδης, Ἀθῆναι	»	2,20
Ψάλτης τῶν Ἀσμάτων	»	1,—
Θ. Γεωργιάδης	»	17,80
Ἀγνὴ Φιλία	»	12,85
Πάραλος	»	1,—
Κόρη τῆς Σινώπης	»	10,—
Νιαγάρας	»	1,—
Ι. Χ. Σολιώτης, Χρ. Σακελλαρίδης, Γ. Μακρόπουλος, καὶ Ἕκτωρ Πογιάγος, Κέρκυρα	»	5,—
Λέων τῆς Χαρωνείας	»	4,—
Γλυκεῖα Αὐγὴ	»	2,—
Αὐτόνομος	»	1,40
Γάτος τῆς Ἀνατολῆς	»	3,90

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΠΙΣΤΟΦΙΔΗΣ ἀπέστειλεν ἐκ Βατούμ φρ χρ. 50 ἤτοι δραχ. 78, τὰς ὁποίας κατέθεσαν οἱ ἑξῆς:

Μιλτ. Ἀθανασιάδης	δραχ.	8,32
Ἑλένη Γ. Ράγκου,	»	4,16
Ἀθαν. Μανουηλίδης	»	4,16
Ἀθαν. Βασκούρας,	»	4,16
Ἰω. Ἀηδονόπουλος,	»	2,08
Γεωργ. Γιαμάκης,	»	2,08
Λεων. Γιαμάκης,	»	2,08
Εἰς μεταφορὰν	Δρ.	27,04
Εἰς μεταφορὰν	Δρ.	178,75

Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ.	178,75
Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ.	27,04
Δημ. Ἀηστενίδης,	»	2,08
Χρ. Μακούλας,	»	2,08
Κωνστ. Δόγκας,	»	2,08
Δημ. Ἠθηρόπουλος,	»	2,08
Ἰω. Ἠθηρόπουλος,	»	2,08
Μαρίκα Καλαητσόγλου,	»	2,08
Τρύφων Τσαντακίδης,	»	2,08
Γεωρ. Μ. Μάνος,	»	2,08
Δημ. Μ. Μάνος,	»	2,08
Θ.Κ. Γραμματικόπουλος,	»	2,08
Ἰορδ Χαραλαμπίδης,	»	2,08
Εὐριπ. Σαβουλίδης,	»	2,08
Ἀν. Ν. Ἀναστασιάδης,	»	2,08
Ἰωαν. Θωμᾶ,	»	2,08
Ἀλκιβ. Παπάζωφ,	»	1,65
Μιχ. Μπέλλας,	»	1,65
Δημοσθ. Τσιρολίδης,	»	1,24
Ἀμφιτρίτη Ὀδοντίδου,	»	1,04
Παναγ. Κανακίδης,	»	1,04
Νικ. Χαραλαμπίδης,	»	1,04
Χρ. Μουρούζης,	»	1,04
Δαμιανὸς Βενετικίδης,	»	1,04
Κυρ. Βασιλειάδης,	»	1,04
Χριστοφ. Τεντελίδης,	»	1,04
Ἀβραὰμ Μαρούφ,	»	1,04
Ἀνέστης Ἀνδρεάδης,	»	1,04
Περικλ. Σ. Πιστοφίδης,	»	1,04
Γεωρ. Κεγκελίδης,	»	1,04
Ἰωαν. Ἀσλανίδης,	»	1,04
Ἀναστ. Ἰωακειμίδης,	»	1,04
Ἰωαν. Μουρατίδης,	»	1,04
Φιλ. Ἀνδρεάδης,	»	1,04
Ἰωαν. Γεωργιόδης,	»	0,85
Θεοδ. Τικτίδης,	»	0,85
		78,—
Νιαγάρας	»	1,—
Κόρη τοῦ Στρυμῶνος	»	1,75
Ἐν ὅλῳ	Δραχ.	259,50

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν κατὰ τὸ δημοσιευθὲν ἐν σελ. 34 τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1901 Πέμπτον Δελτίον Δρ. 4,090,15

Ἐν ὅλῳ μέχρι 31 Αὐγούστου ἐ.ἔ Δρ. 4,349,65

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γίνεται λόγος περὶ κακογραφίας καὶ περὶ δυσαναγνώστων ὑπογραφῶν.

— Ἐγώ, λέγει τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος*, δὲν κάθομαι νὰ σκατίζωμαι. Μόλις ἀνοίξω τὸ γράμμα καὶ ἰδῶ ὅτι ἡ ὑπογραφὴ εἶνε δυσανάγνωστη, τὸ βάζω σ' ἕνα φάκελλο καὶ το ἐπιστρέφω ταχυδρομικῶς σ' ἐκεῖνον ποὺ μού το ἔστειλε.

Ἐσταλη ὑπο τῆς Μυστηριώδους Φύσσας.

* * *

Τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*: — Μαμμά μου, ἔχω πολλὰ μαθήματα νὰ γράψω καὶ νὰ μελετήσω . . δὲν θὰ προφθάσω.

Ἡ *Μαμμά*: — Θέλεις νὰ σε βοηθήσω; . . . εἰπέ μου τί νὰ σου γράψω;

Τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*: — Τὸ γράψιμο εἶνε εὔκολο . . . γράφω ἐγὼ καὶ σὺ νὰ μελετήσῃς.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Τσιγγαρέλλας

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀναγγέλλωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ πενῆντα (50) λεπτὰ διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Τὸ Γραφεῖον δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν φύλλων, ἀποστελλομένων εἰς τὴν παλαιὰν διεύθυνσιν, ἐξ ἀμελείας τοῦ συνδρομητοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ

Ὁ Φραγκλίνος, ὁ μέγας Φραγκλίνος, ἔλεγεν ὅτι δύο μετακομίσεις ἰσοδυναμοῦν μὲ μίαν πυρκαϊάν. — «Τὸ ἐναντίον! ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ποῦ τοῦ το ὑπενθύμισαν ὁ ἰδικός μας Μπάμπης Ἄννινος· δύο πυρκαϊαὶ ἰσοδυναμοῦν μὲ μίαν μετακόμισιν!» Δὲν ἠξεύρω ποῖος ἔχει δίκαιον· εἰξεύρω μόνον, ὅτι ὅπως τὸ σπίτι ἔτσι καὶ τὸ κεφάλι μου εἶνε ἄνω-κάτω ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς μετακομίσεως. Διότι, καθὼς σας ἐπληροφόρησα ἐγκαίρως, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὸ γραφεῖον μου καὶ τὸ σπιτικόν μου μετεκομίσθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, 38.

Φαντάζομαι, ὅτι ἡ πρώτη ἐρώτησίς σας θὰ εἶνε: Διατί, ἀγαπητὴ Διάπλασις, ἄφησες τὸ ἐν ὁδῷ Πατησίων Γραφεῖόν σου; Ἄσχημον ἦτο; καὶ δὲν ἐσυλλογίσθης τὰ βάσανα τῆς μετακομίσεως; — Καὶ τὸ Γραφεῖόν μου ἦτο καλόν, καὶ τὰ βάσανα τὰ ἤξερα. Ἀλλ' ἔφυγα ἐξ ἀνωτέρας βίας: ἡ οἰκία, ὅπου εἶχα ἕως τώρα τὸ Γραφεῖόν μου, ἀνακαινίζεται, καὶ φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνω μέσα μὲ μαστόρους. Καθὼς σας εἶπα καὶ ἄλλοτε, δὲν μου ἄρεσε νὰ μετοικῶ, καὶ δὲν το κάμνω παρὰ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθω εἰς τὸ καινούργιο σπίτι. Λοιπὸν ὅλα ἀκόμη εἶνε ἄνω-κάτω. Καὶ θὰ παρέλθουν ἀρκεταὶ ἡμέραι ὥς νὰ τακτοποιηθοῦν. Ἀποτελέσματα τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς εἶνε ἡ καθυστέρησις τοῦ παρόντος φύλλου δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς συνδρομητάς, καὶ ἡ τοῦ προηγουμένου διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, — διότι αἱ προετοιμασίαι τῆς μετακομίσεως δὲν μου ἐπέτρεψαν νὰ στείλω ὅλον τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ θὰ λάβουν καὶ τὰ δύο φύλλα μαζί, ὑπὸ μίαν ταινίαν.

Ἄλλο ἀποτέλεσμα τῆς ἀνωμαλίας εἶνε ἡ καθυστέρησις τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας. Ἀδύνατον μὲ τόσην παραζάλην νὰ καθίσω ἥσυχα νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ παντήσω εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς που ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα! Καὶ ἀνέβαλα τὰς ἀπαντήσεις, — τῶν κυριωτέρων βέβαια, — διὰ τὸ προσεχές.

Ἂς ἐλπίσω ὅτι αὐταὶ θὰ εἶνε ὅλαι αἱ ἐλλείψεις ἕνεκα τῆς μετακομίσεως, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν προτέραν μας τάξιν, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνημερότητα τῆς Ἀλληλογραφίας.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 24ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ σύντροφος τοῦ χρυσοθήρα τῆς Καλιφορνίας ἀκουμβᾷ τὸ κεφάλι του εἰς τὸ ἀριστερὸν γόνατον τοῦ συντρόφου του, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ τελειώνει ἡ μπότα του. Μὲ ἄλλους λόγους σχηματίζεται ἀπὸ τὸ φαινόμενον μέρος τοῦ παντελονιοῦ του. Τώρα ποῦ εἰξεύρετε αὐτό, τὰ ἄλλα εἶνε εὔκολα, καὶ ἅμα στρέψετε τὸ φύλλον οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ γίνῃ βάσις, θὰ ἰδῆτε ὁλόκληρον τὸν Χρυσοθήραν, ὅπως κ' ἐδῶ ἀπέναντι.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εὕρηκα ὀλίγον καιρὸν μέσα εἰς τὴν παραζάλην τῆς μετακομίσεως, νὰ ἀναγνώσω τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μου ἔστειλε τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* [5ε] διὰ νὰ μας ἀποχαιρετίσῃ. Καὶ μου ἤρεσε τόσον πολύ, ὥστε θὰ σᾶς τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ ὁλόκληρον. Ἄλλως τε εἶνε ἱκανὴ νὰ σας ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ἰσχνότητα τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29η Αὐγούστου 1903

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Ἔχε γειά! Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ πόνους σοῦ λέγω τὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀποχαιρετισμόν. Ἔχε γειά! Τὰ μάτια μου βουρκώνουν αὐτὴν τὴν ὥρα καὶ σπασμοὶ ἀδιάκοπα ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ στῆθός μου ὡσάν νὰ θέλουν νὰ ἐλαφρύνουν τὸ βάρος ποὺ ἔχει αὐτὴ τὴν στιγμή. Τὸ χέρι μου τρέμει καὶ ἡ πέννα ἡ ἄμοιρη ποὺ πάντα βρίσκεται εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὴν καρδιά μου τρέμει καὶ αὐτὴ γιατὶ ξέρει πως χαράττει λόγια σκληρὰ καὶ πονεμένα.

Γλυκειά μου Πατρίδα.

Εἶχα τὴν εὐτυχία καὶ ἀπὸ κοντὰ νὰ ἰδῶ τὴν ὡραία σου μορφὴ καὶ ἐπάνω 'στὸ ἱερό σου ἔδαφος νὰ αἰσθανθῶ τόσους παλμοὺς ἀγάπης καὶ λατρείας.

Ἐφίλησα τὸ ἅγιό σου χῶμα καὶ ἐξεπλήρωσα ἕνα πόθο ποὺ ἔτρεφα πάντα μαζὶ μὲ τὰ χρυσᾶ μου τὰ παιδικά μου ὄνειρα.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ καὶ εὐτυχεῖς στιγμὰς 'στὸ βίο του, ἡ ἰδική μου ἡ εὐτυχία ἡ πιὸ μεγάλη ἦτο ὅταν σε ἀντίκρυσα, γλυκειά μου Ἑλλάς, γῆ που σ' ἔβρεξαν τὰ αἵματα καὶ τὰ δάκρυα τῶν προγόνων μας, γῆ που γιὰ σένανε λαχταρῶ ἐγὼ ὁ ἄσημος. Σύ, Πατρίδα μου, ἔκαμες νὰ ξυπνήσουν τὰ πλέον τρυφερά, τὰ πλέον λεπτὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς μου, σύ μου ἐμπνέεις θάρρος καὶ μου λέγεις καὶ θὰ μου λέγῃς πάντα· «Ἐμπρός,» μὴν ἀκελπίζεσαι Φρόντισε νὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τιμῆσῃς τὴν Πατρίδα σου ἐμένα. Προσπάθησε νὰ φέρῃς πάντα ὑπερήφανος τὴ ὄνομα τοῦ Ἕλληνος ποὺ το δίδει ὁ Θεὸς 'στὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο τοῦ κόσμου. Ἔχε γειὰ Πατρίδα μου.

Μαζὶ μ' ἐσένα ἐγνώρισα τὴ δεύτερη μητέρα μου, τὴ λατρευτὴ «Διάπλασι» ποὺ με τρέφει μὲ τὴν θρεπτικωτέρα τροφὴ ἕξη χρόνια τώρα. Χάρις σ' αὐτὴν ἐγνώρισα τοὺς πιὸ καλοὺς φίλους ποὺ ἔχω καὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἤνωσα τὴ χρυσῆ μου τὴ Νεότητα καὶ ὅλη τὴ ζωή.

Χάρις σ' αὐτὴ μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σταλάζω εἰς τὴν ἄκρη τῆς πέννας μου ὅ,τι ἐδοκίμαζε ἡ καρδιά μου κάθε φορὰν ποὺ ἔβλεπα ἕνα κομμάτι τῆς εὐμορφιᾶς σου, Πατρίδα μου. Θὰ βλέπῃς αὔριο ἀδελφωμένους, γεμισμένους ἀπὸ φιλοπατρία, πιστοὺς εἰς τὸ καθῆκον τοὺς ἐφήβους τῆς σήμερον καὶ μὲ γλυκὺ χαμόγελο θὰ λέγῃς: «Νὰ οἱ καλοὶ τῆς «Διαπλάσεως» φίλοι.» Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου, αὐτὸ εἶνε τὰ ὄνειρο τῶν φίλων μου. αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρο κ' ἐκείνης ποὺ μας τρέφει μὲ τὴν τροφὴ τοῦ πνεύματος, τῆς δευτέρας μητέρας μας ποῦ της στέλνω τὰ γλυκύτερα φιλιὰ μὲ τὴν εὐχὴ νὰ ζῇ αἰώνια εὐτυχής.

Ὅλη τὴν καρδιά μου σὲ σᾶς ἔχω ἀφιερωμένην, Ἑλλάς, γονεῖς μου καὶ «Διάπλασις».

Ἀταβύριον Ῥόδου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαγιώδη Ἄνεμον* (Κ. Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἐλπίζω ὅτι ἔλαβες τὰ φύλλα ἴσως; γίνῃ φέτος καὶ διαγωνισμὸς Φωτογραφίας· εἶσαι ἐρασιτέχνης;) καὶ *Μὲ-Πὶ-Πὶ* (νὰ καὶ ἕνα ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζονται ἀρχικά· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸ *Μαραμένον Ῥόδον* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Πίθηκον τοῦ Βορνέου*, *Φίλημα τοῦ Κύματος* καὶ *Ἑλληνοπούλαι* — ἡ *Ταγγαρέλλα* μὲ τὸν *Φάουστ*, *Βράχον τοῦ Φαλήρου*, *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέρ*, *Μέλλοντα Δόκιμον* καὶ *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Τζιριτζάντζουλαν* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ρηγολέττον* καὶ *Σερπαντέν* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ἀλκυονίδα*, *Φάουστ*, *Πεπρωμένον* καὶ *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* — ἡ *Δάλια* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Τρελλὸ Ναυτάκι* καὶ *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Θερινὴν Βροχήν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Τζιριτζάντζουλαν* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου* — τὸ *Ἐρυθρὸν Ῥόδον* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Μή μου Ἄπτου* καὶ *Βλαχοπούλαν* — ἡ *Λάτρις τῶν Ἀστέρων* μὲ τὴν *Κελαρύζουσαν Κρήνην*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Σερπαντέν* — ἡ *Σεληνοφώτιστος Νύξ* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Ἀταβύριον Ῥόδου*, *Ζαππίδα* καὶ *Σπίθαν Τίταν* — ὁ *Ρηγολέττος* μὲ τὸν *Λόρδον Κίτσενερ* — ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὸν *Τζὼν Μπούλλ*, *Λευκὸν Κρίνον*, *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Ἐνθουμοῦ* — ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχὴ* μὲ τὴν *Λαϊδεμένην Βασιλοπούλαν*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως*, *Κίτρινην Μάσκαν* καὶ *Σμυρνιωτάκι* — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου* — ἡ *Λαϊδεμένη Βασιλοπούλα* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Μυρσίνην*, *Κένταυρον* καὶ *Ἔνσαρκον Ἄγαλμα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς ὅλους ὅσοι τὴ εὐχήθησαν μὲ ὑγείαν τὸ Νέον Γραφεῖον, πρὸς ὅλους ὅσοι ἦλθον εὐθὺς καὶ τὴν ἐπεσκέφθησαν—διὰ νὰ ἴδοῦν «τὰ κατατόπια», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ *Μικροῦ Ἀθηναίου*,—καὶ πρὸς ὅλους ὅσοι τῆς ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Εἰς τὰς ἐπιστολάς των θὰ πανσήσῃ προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐγκριτῷ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

[Κατὰ τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχεται ὁ νέος 81ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

451. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἀπατᾷ
Τὸ ἄλλο στὰς ἀντωνυμίας θὰ παντήσῃς
Καὶ τ' ὅλον εἰς τὸν οὐρανὸν
Τὸ βρῆθε, ἂν δὲν ἔχῃ νέφη, νὰ ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας.

452. Συλλαβόγριφος.

Φυτὸν εἶμαι ἐκ τῶν κοινῶν,
Ὅπως ἔχω ἂν μάρισῃς.
Τρῶς τις γίνομαι ἀκουστός,
Δυὸ στοιχεῖα ἂν ἀποκλείσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Γρατζίου Π. Ἀλεξιζήνου.

453. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν ἀπείρακτον μ' ἀρίσῃς,
Εἶμαι κάτι ποθητόν.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Φώναξε τὸν χειρουργόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Ἀν. Β. Θεοκουμοπούλου.

454. Μωσαϊκόν

Ἐσυμφώνησαν μιὰ μέρα τέσσερες καρδιές [μαζί:
— Ἡ Γλυκεῖα, ἡ Ἀθῷα, Πάλλουσα, καὶ Εὐ- [γενής—
Μιὰ συνάελφον νὰ κάμουν, νάνε ἁ τ' ἄλες [πιὸ . . .καλή.
Κι' ἀπὸ ἕνα γράμμα δίδει καθεμία παρευθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθῴας Καρδίας.

455. Ἀστήρ.

★ ★ ★ Νάντι κατασταθοῦν οἱ ἀστε-
★ ★ ★ ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως,
★ ★ Α ★ ★ ὥστε νὰ ἀναγνώσκωνται: ὀρι-
★ ★ ★ ζοντίως Νηρηΐς, καθέτως δέν-
★ ★ ★ δρον, διαγωνίως δὲ νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ πτηνὸν νυκτόβιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζώλεγκ.

456—457. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖον νόμισμα παίζεται;

2.— Ποῖον κράτος πίνεται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρκησίου Βαλδρυΐνου.

458—462. Μαγικὴ Συλλαβή

Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑνάστη: τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε συλλαβῆς, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις:

ὀρεός, ἰσεῖον, ἄμεσος, Νίκαια, ἦθος

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐτυχία, Ε. Σολωμοῦ.

463. Ἀσπὶς Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέτρον χωρητικότητος: (παρ' ἀρχαίοις) τὰ δὲ δεύτερα νόμισμα:

1, Ποιήτρια. 2, Μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. 3, Ἀρχαία βασίλισσα. 4, Υἱὸς Ἥρως. 5, Συγγραφεύς. 6, Ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατρίδος Ἰώδους.

464. Ἐλλιποσύμφωνον.

ee - e - α - aoa - ηει - e - α - eiω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Παρνασσοῦ.

465. Γρῖφος.

10
10 10
10 **0** 10 δό, σί, **ΤΩ** ς Πή τ 1
10 10
10

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρεβώδους Νυκτός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 25 καὶ 26.

319. Ἰκπετὸς (ἔα, πετῶ, ς.)— 320. Σκέψις-στέψις.—321. Σίγμα-σίγα. — 322. Ἀκρὶς-κρὶς. 323. ΑΣΙΑ (ΚΑΙΣΑρεία) 325-328. Τῇ ΣΙΑΜ (εἰΜΑΙ Συνδρομητής) ἀναλλαγῇ ΙΑΒΑ (ΒΑΒΑΙ . . .) διὰ τῶν Α. Ο ΑΜΑΝ (ΕΝΑ ΜΑθῆς) σχηματίζονται: *Πλούτων*, *Αἴολος*, *Ἀπόλλων*, *Βῆλος*: — 329. ΖΕΥΣ (ὄΖωτον, ἀΕτός, αΥλός, ὁΣτοῦν.) — 330. Νέος ἂν πονήσῃς, γῦρκς ἕξεις εὐθαλές.—331. Ἡ ἕξις κάρον γεννᾷ.— 332. Ὁμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.

ΑΙΣΩΠΟΣ	
Ι Ο Ο Τ	
ΣΟΥΠΔΙΑ	
Ω Η Α Α	
ΠΟΔΑΓΡΑ	
Ο Ι Ρ Ζ	
ΣΤΑΛΑΖΩ	

333. Ἄδης (α, δές)— 334. Ἶρις ρίς.— 335. Τὸ ἐπίρρημα οὔ.

336.

Ρ	
ΙΟΣ	
ΠΑΔΟΣ	
ΣΟΛΟΜΩΝ	
ΠΟΛΥΝΗΣΙΑ	

337.

ΒΟΑΣ	
ΚΕΩΣ	
ΜΑΛΗ	
ΚΟΜΗ	
ΣΩΟΣ	

338. Ὁ Ἀριστείδης ἐξωστρακίσθη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Γραμμὴ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ζητῶ τὸ ὄνομα τῆς *Κίτρινης Μάσκας*. Ἀνταποδίδομαι τὸ ἀγαπητὸν *Λευλοῦδε τῆς Καρδιᾶς*. Συγχαίρω θερμῶς τὴν *Ἐσμεραλδᾶν* διὰ τὸ βεβαιόν της καὶ εὔχομαι εἰς τὴν «Ἕνωσιν» τὰ βέλτιστα. Ἀπερχόμενον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως πάντας τοὺς συγχαίροντας καὶ εὐχηθέντας μοι καὶ ἀποχαιρετῶ ὅλους τοὺς καλοὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως», φίλους μεθ' ὧν δεῖλθον στιγμὰς ἀληθοῦς εὐτυχίας κεχαραγμένας *βαθέως* ἐσαεὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Καλὴν ἐντύπωσιν καὶ πάλιν εἰς τὴν γλυκειά μας Ἑλλάδα, ἀγαπητοί μου φίλοι.

Ἀταβύριον Ῥόδου [Γ—61]

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.